

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 9 sierpnia 2024 r.

Poz. 4233

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN-N.4131.96.1.2024.MW3 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 7 sierpnia 2024 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609 ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały nr IV/27/2024 Rady Miejskiej w Olszynie z dnia 8 lipca 2024 r. w sprawie określenia szczegółowych warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi oraz szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również trybu ich pobierania.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Olszynie, na sesji w dniu 8 lipca 2024 r., podjęła m.in. uchwałę nr IV/27/2024 w sprawie warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi oraz szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat oraz trybu ich pobierania - dalej: uchwała.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 16 lipca 2024 r.

W toku badania legalności uchwały nr IV/27/2024 organ nadzoru stwierdził podjęcie uchwały z istotnym naruszeniem:

- art. 50 ust. 6a ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2023 r. poz. 901 ze zm.), dalej jako: ustawa o pomocy społecznej, polegającym na nieprawidłowym uregulowaniu obligatoryjnego elementu upoważnienia ustawowego dotyczącego określenia wymiaru usług sąsiedzkich;
- art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej, polegającym na niepełnym, a przez to wadliwym wypełnieniu normy kompetencyjnej upoważniającej do ustalenia szczegółowych warunków odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze;
- art. 2 Konstytucji RP oraz § 119 ust. 1 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283) poprzez uregulowanie w jednym akcie normatywnym na podstawie dwóch odrębnych przepisów upoważniających, niepowiązanych ze sobą kwestii;
- art. 96 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej polegającym na niepełnym, a przez to wadliwym wypełnieniu normy kompetencyjnej upoważniającej do określenia zasad zwrotu wydatków za świadczenia z pomocy społecznej w zakresie zadań własnych gminy.

Nadto organ nadzoru stwierdził podjęcie z istotnym naruszeniem art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej:

- § 7 zdanie wprowadzające we fragmencie „w szczególności” oraz § 7 pkt 6 uchwały, polegającym na określeniu szczegółowych warunków częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze w sposób niedookreślony, skutkujący przekazaniem kompetencji do ustalenia szczegółowych warunków zwolnienia od opłaty innemu podmiotowi;
- § 10 ust. 1 uchwały poprzez wykroczenie poza zakres upoważnienia wynikający z art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej.

Rada Miejska w Olszynie, podejmując przedmiotową uchwałę, określiła szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi oraz określiła warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również tryb ich pobierania.

Nadto w § 3 uchwały postanowiono, że określa się zasady zwrotu wydatków za świadczenia z pomocy społecznej w zakresie zasiłków celowych i pomocy rzeczowej stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

W podstawie prawnej uchwały powołano art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej, który stanowi, że rada gminy określa, w drodze uchwały, szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi, oraz szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat, jak również tryb ich pobierania.

W myśl art. 50 ust. 6a ustawy o pomocy społecznej, w przypadku organizowania przez gminę usług opiekuńczych w formie usług sąsiedzkich rada gminy w uchwale, o której mowa w ust. 6, określa także szczegółowe warunki przyznawania usług sąsiedzkich, wymiar i zakres usług sąsiedzkich oraz sposób rozliczania wykonywania takich usług.

I

W § 2 ust. 3 uchwały nr IV/27/2024 Rada Miejska w Olszynie postanowiła, że „Wymiar liczby godzin świadczonych usług opiekuńczych, usług opiekuńczych w formie usług sąsiedzkich i specjalistycznych usług opiekuńczych ustalany jest indywidualnie w zależności od potrzeb osoby korzystającej z usługi i z uwzględnieniem możliwości Ośrodka”.

W ocenie organu nadzoru, powyższa regulacja nie wypełnia dyspozycji art. 50 ust. 6a ustawy o pomocy społecznej, ponieważ nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, jaki jest wymiar usług sąsiedzkich. Prawidłowe wypełnienie delegacji ustawowej w tym zakresie polega na precyzyjnym wskazaniu konkretnej, dającej się ustalić lub obliczyć, wielkości tych usług (np. w postaci możliwej do przyznania osobom uprawnionym liczby godzin usług na dobę, miesiąc itp.). Wymiar usług sąsiedzkich może także zostać wskazany jako minimalny lub maksymalny. Określenie stosownego wymiaru w uchwale powinno zatem zostać ustalone w sposób szczegółowy i jednoznaczny. Nie spełnia tego warunku uregulowanie § 2 ust. 3 uchwały nr IV/27/2024 z dnia 8 lipca 2024 r., które w sposób ogólny wskazuje, że wymiar usług sąsiedzkich ustalany jest indywidualnie w zależności od potrzeb osoby korzystającej z usługi i z uwzględnieniem możliwości Ośrodka. Tym samym na podstawie kwestionowanego zapisu uchwały uniemożliwione jest faktyczne i konkretne określenie wymiaru tych usług.

Kwestionowana uchwała jest aktem prawa miejscowego, co oznacza, że musi ona spełniać standardy prawodawcze ustalone wobec aktów prawa powszechnie obowiązującego. Do podstawowych standardów zalicza się – stanowiący zasadę konstytucyjną – warunek określoności prawa, co „oznacza nakaz jego precyzyjności, tj. stanu, w którym istnieje możliwość wywiedzenia z niego jednoznacznej normy prawnej [...] [oraz] nakaz formułowania prawa przejrzystego, tj. [...] zrozumiałego dla jednostki” (T. Zalasinski, Zasada prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 184-185). Konieczność stanowienia prawa cechującego się „poprawnością”, „precyzyjnością” i „jasnością” wielokrotnie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny (porównaj: wyroki TK, np.: z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97, LEX nr 34601; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99, LEX nr 39281; z dnia 13 lutego 2001 r., K19/99, LEX nr 46368; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04, LEX nr 165332; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05, LEX nr 231203). Sposób regulacji § 1 ust. 13 załącznika do uchwały nr LXI/291/2023 narusza zasadę określoności prawa i powoduje, że przepisy uchwały nie spełniają konstytucyjnych wymagań stawianych prawodawcy i nie mogą być

zaakceptowane w obrocie prawnym. Tym samym konieczne jest stwierdzenie ich nieważności. Przedmiotowa regulacja jest sprzeczna z art. 2 Konstytucji RP, a ponadto narusza przepis kompetencyjny z art. 50 ust. 6a ustawy o pomocy społecznej. Wskazane wyżej naruszenie prawa powoduje, że – w oparciu o analizę porównawczą delegacji ustawowej zawartej w art. 50 ust. 6a ustawy o pomocy społecznej z przepisami uchwały – stwierdzić należy, iż uchwała nie jest prawidłową realizacją kompetencji ustawowej, co skutkuje koniecznością stwierdzenia jej nieważności w całości. Realizując dyspozycję przepisu z art. 50 ust. 6a ustawy o pomocy społecznej, organ stanowiący gminy nie może bowiem pominąć regulacji wymiaru usług sąsiedzkich. Jeżeli zaś organ stanowiący nie realizuje w pełni obligatoryjnych elementów upoważnienia ustawowego, to w sposób istotny narusza prawo, co skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w całości. Pominięcie przez radę gminy któregoś z wymienionych w upoważnieniu ustawowym obligatoryjnych elementów skutkuje brakiem pełnej realizacji tego upoważnienia i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętego aktu.

W konsekwencji nieprawidłowe uregulowanie przez radę obligatoryjnego elementu upoważnienia ustawowego dotyczącego określenia wymiaru usług sąsiedzkich stanowi istotne naruszenie prawa, tj. art. 50 ust. 6a ustawy o pomocy społecznej i skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Ponadto w trakcie analizy przedmiotowej uchwały organ nadzoru zauważył także inne istotne naruszenia prawa.

II

W § 4 ust. 1 uchwały zamieszczono tabelę, zgodnie z którą dokonano (wyrażonych w procentach) ustaleń o wysokości odpłatności za usługi. Procentową wysokość odpłatności uzależniono od procentowego wskaźnika dochodu osoby samotnie gospodarującej albo osoby w rodzinie odnoszącego się do kryterium określonego w art. 8 ust. 1 ustawy według podziału: 1) do 100,00%, 2) 100,01% do 145,00%, 3) 145,01% do 165,00%, 3) 165,01% do 190,00%, 4) 190,01% do 215,00%, 5) 215,01% do 240,00%, 6) 240,01% - 265,00%, 7) 265,01% – 290,00%, 8) 290,01% – 315,00%, 9) 315,01% – 340,00%, 10) 340,01% – 365,00%, 11) 365,01% i więcej.

Tak przedstawiony podział nie ma charakteru wyczerpującego. Podane liczby stanowią wartość procentową, którą należy odnosić do kryterium z art. 8 ustawy o pomocy społecznej, a zatem należy stwierdzić, że poza zakresem regulacji znalazły się sytuacje, w których dochód osoby samotnie gospodarującej lub osoby w rodzinie w odniesieniu do kryterium określonego w art. 8 ust. 1 ustawy zawiera się w przedziałach:

1) powyżej 100% do 100,01%, 2) powyżej 145% do 145,01%, 3) powyżej 165% do 165,01%, 4) powyżej 190% do 190,01%, 5) powyżej 215% do 215,01%, 6) powyżej 240% do 240,01%, 7) powyżej 265% do 265,01%, 8) powyżej 290% do 290,01%, 9) powyżej 315% do 315,01%, 10) powyżej 340% do 340,01%, 11) powyżej 365% do 365,01%. Jednocześnie uchwałodawca nie wprowadził do uchwały mechanizmu matematycznego zaokrąglania dochodów do pełnej kwoty, czy jednego miejsca po przecinku.

Zdaniem organu nadzoru procentowe progi kryterium dochodowego powinny być określone w sposób wyczerpujący np. powyżej 100% do 145%, powyżej 145% do 165%, powyżej 165% do 190% itd.

Pominięcie w/w przedziałów dochodowych ma istotne znaczenie na przykładzie sytuacji osoby samotnie gospodarującej, której kryterium dochodowe wynosi 776 zł (art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy w związku z § 1 pkt 1 lit. "a" rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej - Dz. U. poz. 1296). Odniesienie tej kwoty przykładowo do wybranych (dwóch pierwszych) przedziałów z tabeli zamieszczonej w § 4 ust. 1 uchwały, daje następujące wyniki: $100,01\% \times 776 \text{ zł} = 776,08 \text{ zł}$, $145\% \times 776 = 1125,20 \text{ zł}$, a $145,01\%$ od kwoty 776 zł wynosi 1125,28 zł. Z powyższych wyliczeń wynika, że osoby samotnie prowadzących gospodarstwo domowe mieszczące się w przedziałach dochodowych pomiędzy 776,01 zł a 776,08 zł oraz pomiędzy 1125,21 do 1125,28 zł zostały pominięte przez uchwałodawcę. Podobne relacje, skutkujące pominięciem określonych progów dochodowych osób ubiegających się o przedmiotowy rodzaj pomocy społecznej, występują w odniesieniu do kwoty kryterium dochodowego dla osoby w rodzinie. We wskazanych sytuacjach nie można ustalić, w jakiej części w stosunku do ceny jednej godziny usług należy ponieść odpłatność. Wątpliwe jest nawet to, czy w oparciu o kwestionowaną uchwałę, w takich sytuacjach odpłatność byłaby w ogóle konieczna. Zatem uchwała w sposób wadliwy realizuje normę kompetencyjną nakazującą określić szczegółowe warunki przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze. Regulacja § 4 ust. 1 uchwały narusza zasadę określoności prawa i powoduje, że przepisy uchwały nie spełniają konstytucyjnych wymagań stawianych prawodawcy i nie

mogą być zaakceptowane w obrocie prawnym. Jest ona sprzeczna z art. 2 Konstytucji RP i narusza art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej.

Wadliwość wynikająca z § 4 ust. 1 uchwały powoduje konieczność stwierdzenia, że uchwała nie jest prawidłową realizacją kompetencji ustawowej, co skutkuje jej nieważnością w całości. Realizując dyspozycję przepisu z art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej, organ stanowiący gminy nie może bowiem pominąć regulacji zasad odpłatności za usługi.

III

W § 7 uchwały Rada przyjęła: „W szczególnie uzasadnionych przypadkach Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej Olszynie może częściowo lub całkowicie zwolnić świadczeniobiorcę z ponoszenia opłat na czas określony lub nieokreślony, **w szczególności** ze względu na: 1) korzystanie, z co najmniej dwóch rodzajów usług – po przedstawieniu dowodu zapłaty za jedną usługę; 2) konieczność ponoszenia opłat za pobyt członka rodziny w jednostce organizacyjnej pomocy społecznej, placówce wychowawczej lub rehabilitacyjnej – również po przedstawieniu dowodu wpłat; 3) wielodzietność (posiadanie przez rodzinę trojga i więcej dzieci); 4) konieczność sprawowania opieki nad więcej niż jedną osobą wymagającą pomocy w formie usług opiekuńczych, w tym, co najmniej jedną osobą chorą przewlekłe; 5) zdarzenie losowe; 6) **inne uzasadnione okoliczności**” (pogrubienie tut. organu nadzoru).

Rada Miejska w Olszynie, regulując w § 7 uchwały warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia z ponoszenia opłat za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze, użyła określeń „w szczególności” oraz „inne uzasadnione okoliczności”. W ocenie organu nadzoru takie zapisy w sposób istotny naruszają prawo. Zdaniem Wojewody Dolnośląskiego, regulacje te dopuszczają dowolność podjęcia ewentualnej decyzji o zwolnieniu z ponoszenia opłat, gdyż użycie zwrotów "w szczególności", „inne uzasadnione okoliczności” powoduje, że katalog przesłanek uzasadniających zwolnienie z obowiązku ponoszenia opłat jest katalogiem otwartym, co stoi w sprzeczności z treścią udzielonego Radzie Miejskiej upoważnienia do podjęcia uchwały. W art. 50 ust. 6 ustawy o pomocy społecznej wyraźnie wskazuje się, że to organ stanowiący gminy ma określić, w drodze uchwały, szczegółowe warunki zwolnienia od opłat za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze. Określenie otwartego katalogu przesłanek zwolnienia oraz określenie przesłanek opartych na zwrotach nieostrych, niedookreślonych („inne uzasadnione okoliczności”) powoduje faktyczne przekazanie kompetencji do ustalenia szczegółowych warunków zwolnienia od opłaty organowi wykonującemu uchwałę. Tymczasem trzeba mieć na względzie, że przedmiotowa uchwała, jako akt prawa miejscowego, staje się podstawą ewentualnego wniosku o zwolnienie od opłat za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze i wydanej decyzji administracyjnej w sprawie, a tym samym powinna zawierać jasno określone przesłanki takiego zwolnienia. Określenie: "szczegółowe warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od opłat" oznacza, że warunki te muszą być określone w sposób szczegółowy i jednoznaczny.

IV

Zgodnie z § 10 ust. 1 uchwały, z osobą spełniającą wymogi zawarte w art. 50 ust. 4a ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej wskazaną przez świadczeniobiorcę organizator usług opiekuńczych w firmie usług sąsiedzkich zawiera umowę zlecenie. Przepisy art. 50 ust. 6 i ust. 6a ustawy nie zawierają upoważnienia dla rady gminy do określenia formy współpracy z osobami wykonującymi usługi sąsiedzkie. Powyższa regulacja uchwały wykracza wobec tego poza zakres upoważnienia wynikający z art. 50 ust. 6 i 6a ustawy o pomocy społecznej.

V

W § 3 uchwały wskazano, że określa się zasady zwrotu wydatków za świadczenia z pomocy społecznej w zakresie zasiłków celowych i pomocy rzeczowej stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

Upoważnienie ustawowe do określenia przez Radę Miejską, w drodze uchwały, zasad zwrotu wydatków za świadczenia z pomocy społecznej w zakresie zadań własnych gminy określa art. 96 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej. Zgodnie z art. 96 ust. 4 w związku z ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, rada gminy określa, w drodze uchwały, zasady zwrotu wydatków za świadczenia z pomocy społecznej takich jak usługi, pomoc rzeczowa, zasiłki na ekonomiczne usamodzielnienie, zasiłki okresowe i zasiłki celowe, będące w zakresie zadań własnych.

Zgodnie z § 119 ust. 1 rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, „Na podstawie jednego upoważnienia ustawowego wydaje się jedno rozporządzenie, które wyczerpująco reguluje sprawy przekazane

do unormowania w tym upoważnieniu”. Z kolei, na podstawie § 143 załącznika do ww. rozporządzenia, wskazaną regulację stosuje się odpowiednio do projektów aktów prawa miejscowego. Tym samym na podstawie jednego upoważnienia należy podjąć jedną uchwałę kompleksowo regulującą zagadnienia przekazane w upoważnieniu (tak - wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt III SA/Wr 40/13).

Zatem skoro przepisy art. 50 ust. 6 i 6a ustawy o pomocy społecznej oraz art. 96 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej są oddzielnymi upoważnieniami, regulującymi odrębne kwestie, to na podstawie każdego z tych upoważnień powinna zostać wydana odrębna uchwała.

Tymczasem Rada Miejska w Olszynie wydała jeden akt prawa miejscowego na podstawie dwóch różnych delegacji ustawowych. Co prawda delegacje te są zamieszczone w jednej ustawie, ale trudno uznać, że akt normatywny wydany na ich podstawie dotyczy podobnej, zbieżnej materii. Jak wskazuje tytuł uchwały, głównym przedmiotem uchwały jest określenie warunków przyznawania i odpłatności za usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze. W tej samej uchwale organ stanowiący określił zasady zwrotu wydatków za zupełnie innego rodzaju świadczenia z pomocy społecznej, tj. za pomoc rzeczową i zasiłki celowe. Wobec powyższego nie sposób uznać, że § 3 uchwały i załącznik, do którego odsyła, są ze sobą powiązane w takim stopniu, który pozwalałby na stwierdzenie, że naruszenie zasad prawidłowej legislacji nie miało charakteru istotnego.

Takie przemieszanie materii stanowi naruszenie zasady prawidłowej legislacji oraz zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, będącej pochodną zasady demokratycznego państwa prawnego wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP. Nie można akceptować, że obywatel demokratycznego państwa prawa - aby zrozumieć swoją sytuację prawną - będzie zobligowany poszukiwać regulacji określających zasady zwrotu wydatków na świadczenia w formie pomocy rzeczowej lub zasiłków celowych na terenie danej gminy w aktach prawa miejscowego poświęconym zupełnie innym świadczeniom z pomocy społecznej.

W tym miejscu należałoby wskazać, również inne, mniej istotne, naruszenia zasad prawidłowej legislacji. Otóż przepisy art. 50 ust. 6a oraz art. 96 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej w ogóle nie zostały powołane w podstawie prawnej uchwały. Zatem powołana w uchwale podstawa prawna rozstrzygnięcia jest niepełna. Nadto tytuł uchwały nie jest w pełni adekwatny do uregulowanej w niej materii, albowiem nie informuje, że przedmiotem jej regulacji są również zasady zawrotu wydatków za świadczenia z pomocy społecznej w zakresie zasiłków celowych i pomocy rzeczowej, co stanowi naruszenie § 18 ust. 1 w związku z § 143 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, które określają wymóg adekwatności tytułu uchwały do jej treści.

VI

Przechodząc do merytorycznej oceny załącznika do uchwały, regulującego zasady zwrotu wydatków za świadczenia z pomocy społeczne, zauważyć należy, że w tym zamieszczono tabelę, zgodnie z którą dokonano (wyrażonych w procentach) ustaleń o wysokości zwrotu przyznanego świadczenia. Procentową wysokość zwrotu uzależniono od procentowego wskaźnika dochodu odnoszącego się do kryterium określonego w art. 8 ust. 1 ustawy według podziału: 1) 101% - 125%, 2) 125,01% - 150%, 3) 150,01% - 175%, 4) 175,01% - 200%, 5) 200,01% - 250%, 6) powyżej 250%.

Podobnie jak w § 4 ust. 1 uchwały, kryteria dochodowe, od których zależy wysokość zwrotu, zostały uregulowane w sposób niewyczerpujący. Poza zakresem regulacji znalazły się sytuacje, w których dochód osoby samotnie gospodarującej lub osoby w rodzinie w odniesieniu do kryterium określonego w art. 8 ust. 1 ustawy zawiera się w przedziałach: 1) powyżej 100% do 100,01%, 2) powyżej 125% do 125,01%, 3) powyżej 150% do 150,01%, 4) powyżej 175% do 175,01%, 5) powyżej 200% do 200,01%, 6) powyżej 250% do 250,01%. Jednocześnie organ stanowiący nie wprowadził do uchwały mechanizmu matematycznego zaokrąglania dochodów do pełnej kwoty, bądź jednego miejsca po przecinku.

Odnosząc kryterium dochodowe osoby samotnie gospodarującej z art. 8 ust.1 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej (776 zł) do wybranych (tj. dwóch pierwszych) przedziałów dochodowych z tabeli zamieszczonej w załączniku do uchwały, wskazać należy, że 100,01% od tej kwoty 776 zł daje 776,08 zł, 125% od 776 zł - 970 zł, a 125,01% od 776 zł - 970,08 zł. Z powyższego wynika, że osób samotnie prowadzących gospodarstwo domowe osiągające dochody pomiędzy 776,01 zł a 776,08 zł oraz pomiędzy 970 zł a 970,08 zł zostały pominięte przez uchwałodawcę. Podobne relacje, skutkujące pominięciem określonych progów dochodowych osób ubiegających się o przedmiotowy rodzaj pomocy społecznej, występują w odniesieniu do kwoty kryterium

dochodowego dla osoby w rodzinie. We wskazanych sytuacjach nie można ustalić w jakiej części należy zwrócić poniesione wydatki. Wątpliwe jest nawet to, czy w oparciu o kwestionowaną uchwałę, w takich sytuacjach zwrot byłby w ogóle konieczny. Zatem uchwała w sposób wadliwy realizuje normę kompetencyjną nakazującą określić zasady zwrotu wydatków. Regulacja § 3 uchwały i załącznik do uchwały, do którego przepis ten odsyła, naruszają zasadę określoności prawa i powoduje, że przepisy uchwały nie spełniają konstytucyjnych wymagań stawianych prawodawcy i nie mogą być zaakceptowane w obrocie prawnym. Jest ona sprzeczna z art. 2 Konstytucji RP i narusza art. 96 ust. 4 ustawy o pomocy społecznej.

Mając na uwadze liczbę i rangę wskazanych naruszeń, stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości należy uznać za konieczne oraz uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
Maciej Awizeń